

Pod vlivem Jupiteru

Gary D. Schmidt

FRAGMENT

Pod vlivem Jupiteru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Gary D. Schmidt
Pod vlivem Jupiteru – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Pod vlivem Jupiteru

Gary D. Schmidt

 FRAGMENT

*Pro Noaha a Kathleen
a pro Caroly*

Jedna

Než dáte souhlas k tomu, aby Joseph žil s vámi,“ „pronesla paní Stroudová, „musíte si být vědomi několika věcí.“ Vytáhla tlustou složku nadepsanou Ministerstvo zdravotnictví a sociálních služeb státu Maine a položila ji na kuchyňský stůl.

Moje máma se na mě dlouze zahleděla. Pak přenesla pohled na mého otce.

Položil mi ruce na ramena. „Jack by měl vědět, do čeho jde, stejně jako my,“ řekl a podíval se na mě z výšky. „Možná víc než všichni ostatní.“

Máma přikývla a paní Stroudová otevřela složku. A tohle nám řekla.

Před dvěma měsíci, kdy byl Joseph ve vězení pro

mladistvé, tak mu jeden kluk dal v koupelně nějaký prášky. On šel do kabinky a spolknul to.

Až zadlouho ho přišla hledat jeho učitelka.

Když ho našla, začal hrozně křičet.

Řekla mu, že má z té kabinky hned vylézt.

A on zase křičel.

Opakovala, že má z té kabinky hned vylézt, jinak si koleduje o další problémy.

A tak vylezl.

A pak se ji pokusil zabít.

Josepha poslali do Stone Mountain, i když udělal, to co udělal, jenom proto, že mu ten kluk dal nějaký prášky a on to spolknul. Stejně ho poslali do Stone Mountain.

O tom, co se tam s ním dělo, vůbec nemluví. Ale co odešel ze Stone Mountain, neoblíkně na sebe nic oranžového.

Nedovolí nikomu, aby stál za ním.

Nedovolí nikomu, aby se ho dotknul.

Nechodí do malých místností.

A nejí kompotované broskve.

„Ani sekanou nemá moc rád,“ dodala paní Stroudová a zavřela úřední složku z Ministerstva zdravotnictví a sociálních služeb státu Maine.

„Kompotované broskve od mojí mámy jíst bude,“ prohlásil jsem.

Paní Stroudová se usmála. „Tak uvidíme,“ odpověděla. Pak položila ruku na moji. „Jacku, tvoji rodiče to vědí, a ty bys měl taky. Je tu ještě jedna věc s Josephem.“

„Jaká?“ zeptal jsem se.

„Má dceru.“ Ucítil jsem tátovu dlaň na svých zádech.

„Jsou jí skoro tři měsíce, ale on ji nikdy neviděl. To je jedna z nejsmutnějších stránek tohoto případu.“ Paní Stroudová podala složku mojí mámě. „Paní Hurdová, tohle vám tu nechám. Přečtěte si to a pak se můžete rozhodnout. Zavolejte mi za pár dní, až...“

„Už jsme to spolu probrali,“ vstoupila jí do řeči máma. „Už jsme rozhodnutí.“

„Jste si jistí?“

Máma přikývla.

„Jsme si jistí,“ odpověděl táta.

Paní Stroudová se podívala na mě. „A co ty, Jacku?“

Tátova ruka je pořád na mých zádech.

„Jak brzo sem může přijet?“ zeptal jsem se.

O dva dny později, v pátek, přivezla paní Stroudová Josepha domů. Vypadal jako obyčejný osmák z Easthamské školy. Tmavé oči, tmavé vlasy, které mu do nich skoro padaly, výška lehce podprůměrná, jinak asi ve všem průměrný.

Opravdu by to mohl být kterýkoliv osmák z naší školy. Až na to, že měl dceru. A nedíval se na vás, když s váma mluvil – pokud teda s váma vůbec mluvil.

Když vystoupil z auta paní Stroudové, neřekl ani slovo. Nedovolil mámě, aby ho objala. Nepotřásl rukou tátovi. A když jsem ho odvedl do našeho pokoje, hodil si věci na palandu, vylezl tam nahoru a pořád ještě neřekl ani slovo.

Zalezl jsem si na postel pod ním a trochu si četl, než nás táta zavolal na dojení.

Ve velké stáji jsme s Josephem rozebrali tři balíky slámy a naplnili žlaby – řekl jsem mu, že musíme nejdřív naplnit žlab v malé stáji, co je Quintus Sertorius, protože je to starý kůň a nerad čeká. A pak jsme šli zpátky ke kravám uvázaným na dojení. Táta řekl, že dneska se Joseph bude dívat, ale od zítřka už bude pomáhat. Joseph se postavil zády ke zdi. Když se krávy otočily a prohlížely si ho, nevydaly ani hlásku. Dokonce ani Dahlia ne. Jenom dál vytahovaly a žvýkaly seno, jak to tak dělávají. To znamená, že si myslí, že je v pohodě.

Když se táta dostal k Rosie, zeptal se Josepha, jestli by si ji chtěl zkusit podojit.

Joseph zavrtěl hlavou.

„Ona je hodná, nechala by se podojit od každého.“

Joseph neřekl nic.

Přesto, když byl táta hotový a odnesl pár naplněných věder ven k chladárně, Joseph přišel zezadu k Rosie a podrbl ji na hřbetě nad ocasem. Nevěděl, že Rosie miluje každého, kdo ji drbe na kostrči, a tak když zabučela a začala kývat zadkem, rychle o pár kroků ustoupil.

Začal jsem vysvětlovat: „Jenom ti říká, že...“

„Je mi to jedno,“ prohlásil Joseph a vyšel ze stáje.

Ale příští ráno, když jsme my tři šli zase do velké stáje dojit, šel Joseph první k Rosie, natáhl se a znovu ji drbal na zadku. A Rosie dala Josephovi najevo, že ho má ráda.

To bylo poprvé, kdy jsem viděl Josepha se usmát. Tak trochu.

Joseph si nikdy předtím nesáhl na kravský zadek. Dokonce ani na cecek. No fakt. A tak mu dojení šlo dost hrozně. I když jsem Rosii drbal kostrč, zatímco Josephovi šlo dojení dost hrozně, začala být hodně otrávená a nakonec skopla vědro, protože Joseph si nedal nohu před její. Což tolik nevadilo, protože tam stejně nebylo moc mlíka.

Joseph se postavil, zrovna když můj táta vešel do dveří.

Táta se podíval na vědro a na rozlité mlíko.

A pak na Josepha.

„Mám dojem, že bys tu měl něco dodělat, Joseph,“ řekl.

„Jestli tak hrozně potřebujete mlíko, určitě je tu někde obchod, kde si ho můžete koupit jako normální lidi,“ odpověděl.

To byla ta nejdelší věta, kterou zatím řekl.

„Já nepotřebuju mlíko,“ řekl mu táta a ukázal na Rosii. „Ale ona potřebuje, abys ji podojil.“

„Ona nepotřebuje, abych ji...“

„Ona tě potřebuje.“ Táta postavil svoje dvě vědra stranou a narovnal Josephovu stoličku pod Rosii. „Posaď se sem,“ řekl. Pár vteřin to trvalo, pak ale Joseph přišel a posadil se. Táta si klekl vedle něho a sáhl pod Rosii. „Ukážu ti to znovu. Palcem a ukazovákem uděláš špetku – takhle – a pak vytlačíš prsty mlíko směrem dolů – takhle.“ Zurčení mléka na kovové stěně vědra. A další. A další. Pak se táta postavil.

Pár vteřin. Víc než pár vteřin.

Pak se Joseph natáhl pod krávu a zkusil to.

Nic.

„Zpevnit palec a ukazovák a pak přejet všemi prsty dolů.“

Joseph to zkusil znovu.

Táta začal drbat Rosii kostrč.

Jednou zabučela a pak se začalo ozývat zurčení. Bylo pomalé a ne tak pravidelné, ale Joseph dojil a brzy se z vědra neozýval kovový zvuk, ale pěnivý, jak mléko dopadalo do mléka.

Táta se na mě podíval a usmál se. Pak přešel zezadu kolem Josepha, aby sebral nadojené vědro.

A – *bum!* – Joseph vyskočil, jako kdyby za ním něco explodovalo. Vědro se zase převrhlo, stolička taky a Rosie zabučela svoje *búú*, které dělá, když se bojí. Joseph stál zády ke stěně stáje, ruce měl zvednuté, a i když se většinou na nikoho nedíval, teď se na nás díval a rychle a prudce dýchal, jako kdyby na celém světě nebylo pro něho dost vzduchu!

Táta se na něho podíval a já jsem v jeho očích uviděl cosi, co jsem tam ještě nikdy předtím nezahlédl. Smutek, myslím. „Promiň, Josephe, zkusím si to zapamatovat,“ řekl. Sehnul se a posbíral svoje vědra. „Já to tu dodělám. Vy běžte, kluci, radši zpátky do domu a umyjte se. Jacku, řekni mámě, že přijdu za pár minut.“

Už se skoro rozednívalo, když jsme vyšli ven, Joseph a já. Kopce na západě byly ozářené a část měkkého ranního světla se pomalu rozlévala po jejich huňatých stráních až na naše pole, všechna sklizená, zoraná a připravená na dlouhou zimu. V chladném vzduchu byla cítit vůně hořícího dřeva. Rybníček už měl u břehů polámané kusy ledu, což lezlo na nervy husám, a z malé stáje bylo slyšet, jak Quintus Sertorius frká do žlabu s obilím. Ve stáji zabučela Rosie. Všude po našem šedém dvoře se zvýraznily barvy –

červené stáje, zelené okenice, zelený pruh na domě a žlutý na kurníku. Nazrzlý mourek si brousil drápy na ohradě.

Joseph se nezastavil, aby si cokoliv z toho prohlédl. O všechno tohle přišel. Zašel do domu, stále ještě prudce dýchal, a dveře za ním zapadly.

Přesto se toho odpoledne znovu objevil ve velké stáji. Podrbal Rosii kostrč. Ona zabučela. A pak ji podjil. Úplně, i když to trvalo spoustu času.

„Myslíš, že Joseph mezi nás zapadne?“ zeptala se mě máma později.

„Rosie ho má ráda,“ odpověděl jsem.

A nemusel jsem dodávat nic jiného. Všechno, co o někom potřebujete vědět, můžete poznat podle toho, jak se k němu chovají krávy.

V pondělí jsme s Josephem zkusili jet autobusem do školy, což už jsem dělal milionkrát a nikdy mi to nepřišlo jako problém. Čekáte ve tmě a zimě, přijede bus, pan Haskell se na vás většinou ani nepodívá, ani na vás nepromluví, protože je zima a tma a jeho životním přáním nebylo stát se řidičem autobusu, víte, takže byste radši měli držet pusy a jít si pěkně sednout. A tak držíte pusy a jdete si sednout a bus se kordrcá k Easthamské škole.

Jak jsem říkal, žádný problém.

Ale to ráno jsem nastoupil a Joseph nastoupil za mnou a pan Haskell se podíval za mě a řekl: „Ty jseš to děcko, co má děcko,“ a Joseph se zastavil, jako by ho na schodech autobusu trefil blesk. „Nemohl jsem tomu uvěřit, když nám to pan Canton povídal. Nejses na to trochu mladej?“

Joseph se otočil a vystoupil z autobusu.

„Hele, jestli chceš šlapat pěšky, já pučejiře mít nebudu. Dvě míle tímhle směrem. A – co to sakra děláš?“

Ta poslední věta byla určená mně, protože jsem vystoupil taky.

„Jste cvoci,“ prohlásil pan Haskell.

Pokrčil jsem rameny. Možná že jo.

„Víte, já tím nic nemyslel, jenom jsem se chtěl seznámit, mladej.“

Joseph tam nehybně stál. A zíral svýma tmavýma očima na pana Haskella.

Obličej pana Haskella zpřísněl. „Tak si dělejte, co chcete,“ prohlásil. „Tam venku je minus šest stupňů.“ Zavřel dveře a zařadil. Viděl jsem obličej Ernieho Hupfera, Johna Walla a Dannyho Nationse, co pořád nosí v uších sluchátka, jak na mě přes okno zírají jako na největšího blbce pod sluncem, že jdu do školy pěšky, když je minus šest. A pak už z autobusu nebylo vidět nic, jenom stoupající výfukové plyny kdesi daleko po cestě.

Pomalu a dlouze jsem vydechl. Nebyl jsem si jistý, jestli je alespoň těch minus šest.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se Joseph.

„Já nevím,“ odpověděl jsem.

„Měl jsi zůstat v autobuse.“

„Možná.“

Joseph si sundal batoh. Byl skoro prázdný, protože ještě nedostal učebnice. „Dej mi pár tvých věcí,“ řekl.

Dal jsem mu knihy *Fyzikální vědy dnes!* a *Jazyko-
věda pro nové století*, což byl poněkud zastaralý název, když už máme nové století přes deset let. Vytáhl jsem i převlečení na tělák, ale řekl mi, že si svůj smradlavý úbor můžu klidně nést sám. Místo toho si vzal knížku *Octavian Nothing*,¹ podíval se na první stránku a pak na mě, a já jsem řekl: „Prý by to měla být těžká knížka,“ a on pokrčil rameny a strčil ji do svého ruksaku.

Pak si ruksak přehodil přes rameno a kývl směrem k silnici a vyrazili jsme na cestu, dvě míle, a nebylo ani těch minus šest.

Joseph šel celou dobu kousek za mnou. Nebudu

¹ Historický román *The Astonishing Life of Octavian Nothing, Traitor to the Nation*, autora M.T. Andersona, obdržel v USA několik cen. Pozn. překl.

vám ani povídat, jak jsem měl zmrzlé prsty, když jsme konečně zahruli u starého kostela.

Ohlédnul jsem se za sebe. Joseph měl tak rudé uši, jak asi uši mají být, než odpadnou a rozbijou se na chodníku.

„Věděl bys, že máš tady odbočit?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny.

Když jsme došli do školy, už bylo po prvním zvonění a chodby byly prázdné, až na pana Cantona, který je něco jako zástupce ředitele, ovšem chtěl být seržan-tem někde daleko ve válečné zóně, ale propásl to, a tak místo toho hlídá po chodbách školy.

„Zmeškali jste autobus?“ zeptal se.

„Tak něco,“ odpověděl jsem.

„Tak něco?“ podivil se.

„My jsme vystoupili,“ vysvětloval jsem.

„Proč jste vystoupili?“

„Protože řidič je blbec,“ prohlásil Joseph.

Pan Canton se zvětšil. No fakt. Napřímil ramena a ruce se mu oddálily od těla.

„Pan Brook, je to tak správně? Možná že jedním z vašich problémů bude nedostatek respektu.“

Joseph si klekl a rozepnul ruksak. Podal mi moje knihy. Až na *Octaviana*.

„To znamená zápis za pozdní příchod pro vás oba. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem.

Pan Canton čekal, ale Joseph jenom zapnul ruksak a postavil se.

„Běžte do třídy, Jacksone,“ propustil mě pan Canton. „Joseph, vy půjdete se mnou a probereme si váš rozvrh. Máte se tady totiž učit, víte.“

Joseph neřekl nic. Šel za panem Cantonem a krácel kousek za ním.

U večere jsem řekl rodičům, že odted' budeme s Josephem chodit do školy pěšky. Joseph nepřestal jíst. Dokonce ani nezvednul hlavu.

„Je to tak?“ zeptal se táta a podíval se na Josepha, který pořád ještě nezvednul hlavu. Po chvíli dodal: „Tak to budete potřebovat pořádné teplé rukavice a čepice. A asi i tlustější svetry. Venku je už pořádně chladno. Vypadá to, že přijde tuhá zima.“

Máma to pro nás měla příští ráno všechno připravené.

Což bylo dobře, protože tentokrát opravdu nebylo ani zdaleka jenom minus šest.

Když autobus projížděl kolem nás – dohonil nás kousek za starým kostelem – Ernie Hupfer, John Wall a Danny Nations, kterému vlály sluchátka, na nás hulákali, že jsme úplní pitomci, jestli snad nevíme, že je alespoň minus dvanáct...

Když byli pryč, Joseph řekl: „Hej.“ Ohlédnul jsem se. Sundal batoh na zem a sebral z krajnice kámen. Otočil se a hodil ho na kostelní zvon.

Nikdy předtím jsem ten zvon neslyšel znít.

Taky jsem shodil batoh. Na první hod jsem minul. Je těžké házet, když máte rukavice.

Druhým hodem jsem taky minul. I tím třetím. A pak, no...

„Házíš z nohy, co máš vepředu. Zaber zádama.“

A tak jsem to udělal, a napodruhé jsem ten zvon krásně trefil. Napodruhé!

„Vidíš?“

Přikývnul jsem. Možná bych i něco řekl, kdybych neměl celý obličej zmrzlý.

A Joseph? Podruhé úsměv. Tak trochu.

Od té doby jsme spolu chodili pěšky do školy každý den. Teda – v podstatě spolu. On byl vždycky kousek za mnou. Chodili jsme podél řeky Alliance, jejíž proud byl v tuhle roční dobu prudký, tmavý a studený jako samo peklo. Zastavili jsme u starého kostela a házeli na zvon. Kdybychom zahruli kolem starého kostela doprava, dostali bychom se na most, který se klene přes řeku – nebo to tak spíš bývalo. Teď už byla většina dřevěných planěk přelomená a vjezdu bránila závora s nápisem „Most mimo provoz“.

Ale my jsme zahrnuli doleva ke škole. A i když toho Joseph moc nenamluvil, myslím, že byl určitě rád, že tam jsem.

Ale nejsem si jistý, jestli byli všichni učitelé rádi, že Joseph je na Easthamské škole.

Na společenské vědy s panem Oatesem a na literaturu s paní Hallowayovou seděl v poslední lavici ve druhém oddělení vedle mě, protože já jsem seděl v poslední lavici v prvním oddělení. Přestože on byl v osmé třídě a já v šesté. Chodil na matematiku pro osmáky k panu d'Ulneymu, protože mu matika šla moc dobře, ale pan McCollum ho nechtěl ve svojí třídě přírodních věd pro osmáky, a tak jsme spolu udělali dvojici na laboroky z fyziky. Na tělocvik s trenérem Swieteckem patřil do družstva s osmákama, které má místo naproti družstvu šestáků a sedmáků, a jednou na mě kouknul přes tělocvičnu a zavrtěl hlavou, protože nesnášel, když mu říkali, co má a nemá v tělocviku dělat, ale snažil se. Pátou hodinu jsme měli společně administrativu s panem Cantonem.

Přínejmenším v těch hodinách, které měl se mnou, s ním učitelé zacházeli opatrně. Ne úplně jako by se ho báli – neslyšeli totiž, co říká v noci ze spaní, jak křičí: „Nechte mě, vy...“ a pak slova, která já ani neznám. A pak začne plakat a jenom opakuje jedno jméno, a říká ho tak, jako by udělal cokoli na světě, jen

aby toho člověka našel. Možná kdyby učitelé slyšeli Josepha pozdě v noci mluvit, tak by se ho trochu báli.

Ale stejně byli opatrní. Myslím, že stačilo vědět, že se Joseph jednou pokusil zabít svoji učitelku. To určitě stačí na to, aby si každý učitel přál Josepha na Easthamské škole nemít.

Jsem si fakt jistý, že to je přesně to, na co myslí paní Hollowayová, kdykoliv se na něho podívá.

Joseph měl obrázek, který pořád nosil u sebe. Občas ho vyndal z peněženky a díval se na něj. Držel ho tak, aby ho nikdo jiný neviděl. Dokonce ani já ne. Když byl druhý den ve škole, tak při literatuře paní Hollowayová napomenula Josepha, že nedává pozor, přešla až k poslední lavici, natáhla ruku a řekla, ať jí dá to, co drží v ruce. Joseph neposlechl. Schoval obrázek do peněženky a peněženku si strčil do zadní kapsy a pak jen hleděl dolů na lavici. Paní Hollowayová ani moc dlouho nečekala a stáhla ruku zpátky. Napůl přivřela oči, vrátila se ke katedře a cosi si zapsala do bloku, který uložila do horní zásuvky, a pak začala znovu vykládat o Robertu Frostovi a kamenných zdech a tak.

Už nikdy neotočila svoje napůl přivřené oči na konec druhého oddělení.

A pak tu byl pan Canton.

Asi týden po tom, co jsme přišli pozdě do školy, mě